

Cuối năm và quê (K 3): Buổi sáng Sài Gòn

Tác Giả: Bút ký Trán Máng Tú

Chúa Nhật, 07 Tháng 2 Năm 2010 14:27

... Sáng sớm ngày thứ hai ở Sài Gòn, Frank rủ đi bộ.

Ngày hôm qua anh đã tìm được nơi trong thành phố mà mình thích. Áo và quần dài tay, quần ngắn, giày và dép, kính râm, nón và mũ, chúng tôi bắt đầu hòa mình vào Sài Gòn buổi sáng.

Nhà cửa san sát, chen chúc nhau, một trong những đường phố của Sài Gòn, thành phố lớn nhất Việt Nam. (Hình: Huân Nguyễn Dân/Google Earth)

Tên nhà người cháu, người bạn Nguyễn Trãi, Frank hỏi người dân ra công viên có tên là: “Công Viên 23 tháng 9”, anh nói, ngày đó là ngày kỷ niệm “Chiến thắng Điện Biên Phủ”, sau khi đó, mới biết ngày đó là ngày “Nam Bộ Kháng Chiến” (23 tháng 9 năm 1945).

Tôi đi theo Frank, mới lên phố bằng qua đường, tôi nắm chặt tay anh, đi bằng qua đường như người chỉ cưỡi xe đạp (nhieuu như là xe gắn máy) tôi cũng như một người đi theo, không dám nhìn, vì nếu nhìn sẽ thấy tất cả xe cộ đang cùng một lúc, tông vào mình.

Trước khi đến công viên, chúng tôi ghé nhà thơ Huy Sơn Sĩ, vì ông Chúa. Trong khuôn viên nhà thơ, núi Đồi M L Đồi, từng ông Thánh Giuse và từng ông thánh từ đời G m, đến ông chung cùng với kho ông h n m i chi c xe h i Nh t, M và r t nh i u xe g n máy x p hàng nh m t bãi đ u. Tôi không biết vì sao nhà thơ r n g, nên cho thuê làm ch đ u xe đ ki m l i t c hay nhà thơ b t bu c ph i nh n g m t ph n đ t cho thành ph s đ n g. Tôi vào qu trong nhà thơ, c u xin cùng Thiên Chúa, cho đ t n c mình, m t ngày m t t t đ p h n, cho dân mình ai cũng đ c n c m, m áo.

Công viên khá n, đ c thành l p t sau 1975, trên n n c a nhà ga xe l a b phá đi, và r i v qu n Ba (ga xe l a này xây t th k 19). Chi u dài công viên kéo su t chi u d c c a đ n g Ph m Ngũ Lão, chi u ngang là kho ông cách g i a c a hai con đ n g song song Lê Lai và Ph m Ngũ Lão. Công viên tr i dài t Công Tr n g Quách Th Trang (ch B n Thành) đ n ch Thái Bình, đ n g Nguy n Trãi thì ng n g. (Ch c g p ph i bài Bình Ngô Đ i Cáo c a c Nguy n Trãi.)

Sáng Th B y nên công viên không đông, Frank nói, ngày hôm qua đông h n, tuy nhiên cũng v n có ng i đ n t p th d c nh n g đ n g c đ c đ t chung quanh vòng ngoài c a công viên. Tôi còn th y, phía trong công viên, m t nhóm ng i đang t p khiêu vũ theo âm nh c trên m t n n g ch đ c xây cao h n và có mái (Tôi nh , m y năm tr c, khi sang H n g Kông, tôi th y r t nh i u công viên có ch d y khiêu vũ gi n g th này). Nh n g hàng cây trong công viên, thân th n g v i nh n g tán lá khá d y, đang nghiêng xu n g nhìn hai ng i l m i t i. Hòa trong t i n g nh c đ p đình, t i n g b c chân c a chúng tôi tr n e ng i, r t r e.

Chúng tôi đi h t chi u dài c a công viên, băng qua m y ngã t n a, đ n tr m xe bus b bên hông ch B n Thành. Khối xe tuy không nhìn th y, nh n g hình nh bám vào tóc và qu n áo r t nhanh, gi c cánh tay áo lên ng i th y mùi khen khét; t i n g máy xe n liên h i, làm rung c m t vùng không gian. Khối xe và t i n g còi xe là hai th làm nên buổi sáng Sài Gòn. Frank đ t tôi l y xe bus s 11 tr l i đ n g Nguy n Trãi.

Sài Gòn bây gi “cao c” m c nhanh h n n m, n u g i nh n g ngôi nhà b ngang b n th c, b dài sáu th c, sáu, b y t n g l u là ‘cao c’, thì ch nào cũng th y m t cao c đang xây chen vào gi a nh n g c a hàng đ m . Khách s n, thì gi a trung tâm thành ph coi nh đ n g nào cũng có m t, hai cái. Du khách đa tr n g không nh i u l m (ch c không ph i đ p h e) nh n g Vi t ki u khá nh i u, ph n đông là ng i l n tu i v ăn T t. C th y cách h đi đ n g, ăn m c s nh n ra ngay. M t s ít, qu n áo v i, gi y v i, m t tay c m chai n c kh kh , m t tay ôm cái túi v i sát vào ng c, m t s nh i u h n đi n quá so v i v i nh n g ng i chung quanh.

Sài Gòn với những cô gái mặc áo dài, tiếp tân trong những khách sạn, hay những nhà hàng đắt tiền; Sài Gòn với áo bà ba, nón lá của những người tiếp tân những cửa xuôi hàng gánh, hàng bán trên khắp mọi ngõ đường; Sài Gòn với những nón sọt, khăn trang, váy ngắn, chân dài thì ít, váy dài chân ngắn thì nhiều hơn; Sài Gòn với những ngôi chùa xây mãi không xong, (còn đợi đóng góp ngoài tiếp tục gọi vào) với những nhà thờ đã sẵn sàng xây trong những xóm đông người không thờ nào đáng đáng nể (cũng tiếp tục của tín hữu ngoài); Sài Gòn với những cửa hàng bán sẵn phẩm nháp công, không biết bán cho ai? Vì du khách ngoài, những người có tiền, không ai đến Việt Nam để mua những cái ví xách tay mỹ mỹ mỹ ngàn Mỹ kim; Sài Gòn các cửa tiệm trung tâm thành phố, các ngôi nhà to, đẹp trên những con phố đắt tiền hoàn toàn do những người nói tiếng “Hà Nội mỹ” làm chủ; Sài Gòn với những cửa già xác xơ, ẩm ướt, chực chờ theo du khách bán vé ngoài đường; với những em bé, quần áo queo, đen đen không đẹp theo tuổi, ngay trong giờ đáng nhẽ phải là trường học, là lang thang bán áo thun, bán nón với, hoặc ăn xin.

Và cũng chỉ có Sài Gòn ra đường buổi sáng, mọi người gặp những người cha cha mẹ gia đình trên chiếc xe gắn máy: Cậu bé lên năm, quàng chiếc khăn nhỏ người trên cùng, người cha cầm tay lái, cô bé bên cạnh mẹ để người phụ nữ sinh người ép sát vào cha, và cuối cùng là người mẹ. Bà người hai chân quặp hai bên hông và trong lòng bà hình như có một cái bọc nhỏ, nhìn khi xe dừng chị mới để quỏo một khúc quảnh, không phải cái bọc đâu, bà mẹ đang cho một em bé sơ sinh bú. Bà cho con bú trên đường ra chợ, ngay trên xe gắn máy, là lòng và kinh hoàng!

Sài Gòn nhìn và ngắm nghĩ mãi, không biết tiếp thờ nào cho đúng. Nó giống như một nỗi lo âu thấp cổ m, sôi bập bềnh những thứ phức tạp trong đó, không nhìn rõ được những gì, cho cái mưu ng vào, có thể may mắn mức được miếng khế dĩ lành; những không may, cũng rồi đến với được một miếng ăn vào trúng độc. Cái nỗi lo âu đó do đâu bắt nguồn nào số số, đắt ra giá bàn ăn? Không rõ, những tiếp tục những người chung quanh đó đâu ăn, không ăn thì đói.

Sài Gòn, những cây me già ngày xưa với đường đó, tình yêu tuổi trẻ của chúng ta với đường đó. Công viên Lê Văn Tám (tên một nhân vật được phong tặng anh hùng, bây giờ được chính người kế thừa là Trữn Huy Liều thú nhận là chủ bả ra để tuyên truyền) trăm năm sau cũng không thờ nào xóa được những vết tích của những năm xưa. Ai đó tiếp tục rồi có thể xóa nhòa tất cả, những không, đám mây năm nào với trôi trên bầu trời cũ. Những chớp choáng, hai bàn chân chộp vào nhau, tôi rồi rồi rồi bồng bồng. (Còn tiếp)